

Miksi asun Rivieralla?

Kysyimme Rivieralla asuivilta tai muutoin Ranskan Rivieran ystäviltä syitä heidän valintaansa.

Olimme ensimmäistä kertaa Nizzassa lokakuussa 2007. Mieheni Mikko oli juuri saanut syöpädiagnoosin ja lähdimme matkaan unohtaaksemme sen hetkeksi.

Asuimme Hôtel Ellingtonissa plataanien reunustamalla Boulevard Dubouchagella. Kadun toisella puolella seinää kiertävällä parvekkeella vanha rouva kasteli kukintansa päättäneitä, ryhmyvartisia pelargonioita. Naapurikorttelissa Rue Pastorellilla Pizzeria Samboran vähäeleisen kohtelias omistaja tarjoili meille puoli-ilmaista ruokaa ja viiniä kannussa. Un pichet du vin rouge, s'il vous plait, opimme pyytämään.

Viidessä päivässä kuljimme itään, länteen ja kukkuloille. Lännessä vietimme päivän Cannesin edustan luostarisaarella Lérinsissä. Kukkuloilta Vencesta etsimme Henri Matisse'n viimeisten vuosien päätyön, Ruusukokkappelin, ja Saint Paul de Vencesta Marc Chagallin haudan. Lännessä nousimme Ezen häikäisevälle jyrkänteelle ja kävimme ihmettelemässä Monacon arkisuutta.

Kaikista tärkein oli kuitenkin Italian rajalla oleva Menton. Päivä oli viiltävän kirkas, kun kiipesimme sen vanhaankaupunkiin ja korkealla kukkulalla olevalle hautausmaalle. Vielä vuosia myöhemmin saatoin väsymisen ja turhautumisen keskellä sanoa: "Muista Mentonin rinteet."

Kaikissa rannikon kylissä ja kaupungeissa parasta oli meri. Sen kirkkaus paransi pimeää mieltä. "Tuossa talossa voisin asua", sanoin useamman kerran. "Muutetaan tänne", sanoi Mikko, jolle lääkäri ei juuri lupailut elinaikaa.

Huhtikuussa 2010, kun syöpähoidot olivat ohi ja tauti ainakin siltä osin selätetty, lensimme Nizzaan ja kiersimme Provencon kaupungeja, Marseilasta Aix en Provenceen, sieltä Avignoniin ja Arlesiin. Nizzan-kone oli viimeisiä, joka Seutulasta nousi. Islantilaisen tulivuoren tuhka oli sulkemassa koko Euroopan ilmatilan. Arlesissa meille pudisteltiin

päätä, kun etsimme päiväretkeä varten vuokra-autoa. Kaikki autot olivat jossakin päin Eurooppaa viemässä lennotta jääneitä kotiin. Samaan aikaan sattunut junalakko nostatti tunnelmaa rautatieasemilla, mutta Châteauneuf du Papessa nautimme samettista viiniä oliivipuun alla ja katselimme Rhône'n laaksoon, etsimme Magdalan Marian Eurooppaan rantautumisen paikan Saintes Maries de la Merissä ja junan ikkunasta tunnistimme Marcel Pagnolin lapsuuden kukkulat.

Cagnes sur Merissä, keskiaikaisessa vanhassakaupungissa kymmenen kilometrin päässä Nizzasta, juhlistimme toista häpäiväämme. Nizzaan palasimme ennen Helsinkiin lentämistä kuin kotiin. Söimme Rue Pastorellin pizzariassa ja totesimme, että täällä voisimme olla aina. Tämä on kaupunki, jossa ovat Pariisi ja Italia ja meri, kaikki samassa paketissa. Lyhyen matkan päässä täältä ovat lähikaupunkien lisäksi laventelipellot, patikkapolut, huikaisevat rantatiet ja

juhlalliset vuoret. Halusimme katsella taiteilijoiden ja pyhiinvaeltajien maisemat, kiertää rinteiden kappelit

ja oppia lisää näiden rantojen kautta kulkeneesta ja yhä kulkevasta kulttuurista. Ylimystön hillittyä charmia voimakkaammin meitä puhuttelivat arkiset patonginkantajat. Ja valo, tietenkin valo.

Ei siis ihme, että le galetas de la lumière lopulta löytyi nimenomaan Nizzasta.

Kaisa Raittila 2016